

בית הספר לאמנויות
החוג למוסיקה

יום רביעי, 24 בדצמבר 2014, בשעה 19:00
במשכן לאמנויות ע"ש ד"ר ראובן הכט, אודיטוריום 207

קונצרט

מנגינת סתיו קטנה

משירי לייבו לוין

במלאת מאה שנים להולדתו

ברכה קול, מצו-סופרן
עמית דולברג, פסנתר
גלעד הראל, קלרנית

משך הקונצרט: כשעה

2

לייבו לזין

שיר ערש לך

מילים: זלמה מרבויים-אייזינגר

רך שליו העשב

מילים: ה' לייזיק

אני והעולם

מילים: אברהם רייזן

אל האימא

מילים: חיים גראדה

פרנץ ליסט

(1886-1811 ,Franz Liszt)

פעמוני ז'נבה (*Les cloches de Genève*), מתוך שנות הנדודים
(*Années de pèlerinage*), שנה ראשונה: שווייץ (1835-38/1848-54)

יקרה שלי

לייבו לזין

מילים: שמואל האלקין

כבשים

מילים: דורה טייטלבוים

שני שירים מתוך שירים עבריים (*Mélodies Hébraïques*) (1914)

מוריס ראוול

i קדיש

(1937-1875 ,Maurice Ravel)

ii הקושייה הנצחית (*L'enigme eternelle*)

סגולת יקר שלי

לייבו לזין

מילים מאת המלחין

יהודים שרים: אני מאמין

ה' לייזיק

מנגינת סתיו קטנה

אהרן צייטלין

השמש תשקע אל מעבר להר

מילים: משה-לייב האלפרן

על ההר הרם...

מילים: ח"נ ביאליק

לייבו לוינ נולד בקמפולונג מולדובנסק (Câmpulung Moldovenesc, בוקובינה), רומניה. ב-1919 עבר לצ'רנוביץ ושם שר במקהלת בית הכנסת. למד ב"דער יידישער שולפערין", סמינר למורים לשפה ולספרות יידיש. בתקופת לימודיו, בשנות ה-30 של המאה העשרים, החל לערוך ערבי שירה ופרוזה ביידיש, קרא ושר שירי עם וביצע שיר משוררים שהלחין. ב-1941 גויס לצבא האדום, ואחר כך לצבא העבודה בהרי אורל. הוריו ושתי אחיותיו נספו בטרנסניסטריה (Transnistria). ב-1942 הוא שר בריגול למען רומניה ובשנים 1942-1956 היה אסיר במחנות עבודה בסיביר. ב-1972 עלה עם משפחתו לישראל. תרגם מגרמנית ליידיש את שיריה של זלמה מרבאום-אייזינגר (1924-1942), משוררת יהודייה בת צ'רנוביץ שנספתה בשואה במחנה עבודה באוקראינה). קובץ שירים שהלחין לטקסטים ביידיש ראה אור בעריכת רות לוינ, בתו. נפטר בהרצליה ב-1983.

שיר ערש לך

זלמה מרבאום-אייזינגר (מיידיש: איזיא פסח)

בוא אָלי, בְּזָרוּעוֹתַי
כְּבָתוֹךָ עֶרְסֵל,
אֶת עֵינֶיךָ תַעֲצֵם,
וְלִבְכוֹת תִּתְחַדֵּל.

מִשְׁעָרַי לָךְ אֶקְלַע
עֶרְסָה יָפָה.
וְיִחַלְפֶיךָ בְּהַ מְכַאֲבָךָ
בְּחֵלוֹם שְׁלוֹה.

שְׁתֵּי עֵינַי לָךְ תִּהְיֶינָה
לְמִשְׁחָק נֹצֵץ.
אֶת שְׁפָתַי לָךְ אֶתֵּן –
שִׁתְּהָ וְרֹוּחַ בְּלִי קֶץ.

וויגליד פֿאַר דיר

זעלמאַ מערבאום-אייזינגער (פֿון דײַטש: לייבו לעווין)

קום צו מיר, איך וועל דיר וויגן,
איינוויגן אין רו.
וועסט נישט וויינען, רוֹיִק ליגן –
מאַך די אויגן צו.

כ׳וועל פֿון מ׳יניע האָר דיר פֿלעכטן
אַ וויגל – ווי אַ מאָל.
וועסט פֿאַרגעסן צער פֿון נעכטן,
חלומות זען אָן צאַל.

זאַלן מ׳יניע אויגן דיר
אַ בלישטשענדיק שפּילעכל זײַן.
מ׳יניע ליפּן שענק איך דיר –
טרינק דיר אין זיי איין.

רך שליו העשב

ה' ליוויק (מיידיש: משה סחר)

רַך, שְׁלוֹ הָעֵשֶׂב,
אֵין הוּא מְפַחַד כָּלֵל מִן הַסֵּעַר,
הִבֵּה וְנִהְיָה כְּמוֹ הָעֵשֶׂב.

אִישׁ מוֹטֵל זְנוּחַ,
יְסוּרָיו שׁוֹטְפִים אוֹתוֹ כְּתַעַר, –
אַז נְבוֹא אֵל זֶה שְׁנַח זְנוּחַ.

אַז נְבוֹא לומר לו:
אֵין כְּמוֹ עֵשֶׂב רַךְ שְׁלוֹ יוֹדַע
אֶת מְלוֹת הַנְּחֻמָּה לומר לו.

כִּי עוֹד לֹא נִגְמַר לוֹ
תּוֹם, שְׁלֹא יָדַע סִכּוּן חוֹתְכָת,
כְּלוֹם זֶה לֹא הַטּוֹב וְהַעֵיקָר לוֹ?

אַז נְהִיָּה מְשֻׁמֵּר לוֹ
אַל שְׁלוֹת מְקוֹם בוֹ רַךְ הָעֵשֶׂב,
אַל שְׁלוֹת עוֹלָם נְהִיָּה מְשֻׁמֵּר לוֹ.

לִילָה. עִם הַבּוֹקֵר
הַמְּנוּחָם טוֹבֵל בְּאוֹר הַכֶּסֶף
בְּשְׁלוֹת הָעֵשֶׂב עִם הַבּוֹקֵר.

שטילע גראָזן

ה. ליוויק

ערשטע שטילע גראָזן
האַבן ניט קיין מורא פֿאַר אַ שטורעם,
לאַמיר זײַן ווי ערשטע גראָזן.

איינער ליגט פֿאַרלאָזן,
איינגעדרייט אין רייפֿן פֿון יסורים, –
קומען מיר צו דעם, וואָס ליגט פֿאַרלאָזן.

קומען מיר און זאָגן:
ערשטע קליינע גראָזן ווייסן בעסער
ווערטער פֿון נחמה ווי צו זאָגן.

וואָרעם זיי פֿאַרמאָגן
רו, וואָס האָט נאָך ניט פֿאַרזוכט קיין מעסער,
קאָן דען עפעס בעסערס ווער פֿאַרמאָגן?

נעמען מיר אים טראָגן
צו די ערשטע קליינע שטילע גראָזן,
ביז מיר ברענגען אים צו זיי צו טראָגן.

נאַכט. דערנאָך נעמט טאָגן.
דער געטרייסטער ליגט אין ליכט אין ראָזן
מיט די ערשטע גראָזן, ווען ס'נעמט טאָגן.

אני והעולם

אברהם רייזן (מיידיש: בני הנדל)

אילו בעולם אָך סָבֵל,
וּמְאוּשֶׁר בּוֹ רַק אָנִי,
הָעוֹלָם הִיָּה מוֹזְמָן אֶז
לְאִירוּחַ בְּמַעוֹנִי.
"הַדְּאָגוֹת, עוֹלָם, הִסֵּר נָא",
אֶז הֵייתִי לוֹ לוחֵשׁ,
מְעוֹדָד וּמְלַטֵף קֶצֶת,
עַד הַחֲלָד יִתְאוּשֵׁשׁ.

אילו הָעוֹלָם שְׂמַח,
וְאִנִּי בְלִבְד מִסְכָּן,
בְּמִנְשֶׁר אֲלִיו הֵייתִי
כַּף דוֹרֵשׁ: "שְׂמַחָה לִי תֵן!"
אֶךְ כִּיֹּן שָׂזָה הַחֲלָד
דִּי מִסְכָּן, וְגַם אָנִי,
אִין לִי, אִין אֶל מִי לְגֶשֶׁת,
וְגַם הוּא זָר לְמַעוֹנִי.

אל האימא

חיים גראָדע (מיידיש: רות לוין)

קִטְנָה וְצִנּוּמָה הַנָּה,
לְכַתִּפִּי מְגִיעָה כַּיעַת,
אֶךְ בְּרַב צַעֲרָךְ
עַל הַכֹּל הִתְנַשְּׂאת.

הוּי, אִמִּי, הוּי, יוֹנָה אֶפּוֹרָה,
עִם מִבְּט שֶׁל כְּנִיעָה וּמוֹרָא.
בְּאֶפֶל אָנִי כְּאִן שְׂרוּעָה,
וּבְחִיקִי אֶת אֶפְרוּחַ בְּרוּחַ.

עַל לְבִי נַח רֵאשָׁה,
אֲנִיב אֶת דְּמֵעוֹתֶיךָ
וְיִמְחוּ זֵיעַת-מִצְחִי
מִפְּנֵי יְדִיךָ.

אֲשַׁמַּע מִרְחוֹק אֶת הַקּוֹל:
בְּנִי, עֲלִיךָ לְשֵׂאת אֶת הַכֹּל.
כֹּל קִמַּט אֲמִנָּה עַל פְּנֵיךָ:
אִמָּא, אֶל יְהִרְגוּךָ גַּעְגּוּעֶיךָ.

קִטְנָה וְצִנּוּמָה הַנָּה,
לְכַתִּפִּי מְגִיעָה כַּיעַת,
אֶךְ בְּרַב צַעֲרָךְ
עַל הַכֹּל הִתְנַשְּׂאת.

איך און די וועלט

אַבְרָהָם רֵיזֶען

ווען די גאַנצע וועלט זאָל לֵיידן,
גוט זאָל מיר אַליין זײַן בלויז,
וואָלט איך זי, די וועלט די גאַנצע,
איינגעלאָדן אין מיין הויז.
איך וואָלט טרייסטן זי און צערטלען
און געזאָגט: "ניט זאָרג זיך, וועלט!"
ביז זי וואָלט צו זיך געקומען
און זיך אויף די פֿיס געשטעלט.

ווען די וועלט געווען וואָלט גליקלעך,
איך אַליין בלויז פֿול מיט לייד,
וואָלט איך דאַן צו איר געקומען
און געפֿאַדערט: "גיב מיר פֿרייד!"
אַבער אַז מיר ביידע לֵיידן,
סײַ די וועלט און איך אַליין,
האַט די וועלט ניט וווּ צו קומען
און איך האָב ניט וווּ צו גיין.

צו דער מאַמע

חיים גראָדע

דו ביסט קליין, דו ביסט דאַר,
און גרייכסט מיר קוים צום אַקסל,
נאָר דו ביסט אין דײַן צער
אַלע איבערגעוואַקסן.

אוי, מאַמעלע, טײַבעלע גרויע,
מיט אויגן פֿול שרעק און הכנעה,
אין ווינט און אין פֿינצטערניש ליג איך
און דיר ווי אַן עופֿעלע וויג איך.

אויף מיין האַרץ ליגט דײַן קאַפּ,
וויש איך אָפּ דיר דײַנע טרערן,
און דײַן האַנט ווישט אַראָפּ
מיר דעם שווייס פֿונעם שטערן.

איך הער פֿון דער ווייטנס דיר זאָגן:
"מיין זון, דו זאָלסט אַלץ איבערטראָגן".
איך צייל אויף דײַן פנים די קאַרבן,
זאָלסט, מאַמע, פֿון בענקשאַפֿט ניט שטאַרבן.

דו ביסט קליין, דו ביסט דאַר,
און גרייכסט מיר קוים צום אַקסל,
נאָר דו ביסט אין דײַן צער
אַלע איבערגעוואַקסן.

יקרה שלי...

שמואל האלקין (מיידיש: פטר קריקסונוב)

יקרה שלי,

נשמה שלי!

לך שתי המלים הפשוטות להפליא:

יקרה שלי!

נשמה שלי!

האם זה הסוף המר? האם הכל נגמר?

האם לעולם לא אראה אותך כבר?

האם את יפיר מעיני תשללי?

יקרה שלי!

נשמה שלי!

ואולי עוד תשובי אלי בשירה,

תופיעי בזרה השיר הנברא –

הרי כל שירי הם שלך, לא שלי –

יקרה שלי!

נשמה שלי!

לך שתי המלים הפשוטות להפליא:

יקרה שלי, נשמה שלי!

טייערע מיינע

שמואל האלקין

טייערע מיינע,

הארציקע מיינע –

אָט, ווי דו זעסט, גיי איך אום און איך טענה:

טייערע מיינע,

הארציקע מיינע.

ניט שוין זשע אַ סוף איז? ניט שוין זשע פֿאַרענדיקט?

ניט שוין זשע אויף קיין מאָל שוין מערער ניט זען דיר?

דיר און די שיינקייטן, ריינקייטן דיִינע?

טייערע מיינע,

הארציקע מיינע!

און אפֿשר וועסט קומען, באַווייזן זיך ווידער?

וועסט קומען אין בליץ און אין היץ פֿון די לידער,

לידער, וואָס זענען מער דיִינע ווי מיינע,

טייערע מיינע,

הארציקע מיינע.

אָט, ווי דו זעסט, גיי איך אום און איך טענה:

טייערע מיינע! הארציקע מיינע.

כבשים

דורה טייטלבוים (מיידיש: פטר קריקסונוב)

כְּמוֹ רוּעָה-צֵאן בְּשָׂדֶה

בְּיוֹם גִּשּׁוּם וְעֶרְפֵּל,

אֲנִידֵד לִי בְּעוֹלָם הַזֶּה

עִם עֵדֶר הַשִּׁירִים שְׁלִי.

פֶּרֶץ הַרוּחַ לִי חֲלִיל,

הַלְּיָלָה הַלְּבָן – תִּרְמִיל

וּבוֹ חֶפֶן צְנִימֵי חֲלוּם.

כְּבָשִׁי נוֹגִים, עוֹרֵם עִירִם –

עָבִי אָבִיב הֵם גְּזֵתְכֶם

הַמְּשׁוֹטְטֵת בְּמָרוֹם.

מֵה שְׁהַשְּׁבִיעַ וְנַחֵם –

אֲחוּ יִרְקֵה מִתְּמוּל־שִׁלְשׁוּם –

הַפֶּךְ עֵשָׂן מֵר וְצוֹרֵב.

אָבוֹי, כְּבָשִׁי, הֵיכֵן עֲכָשִׁיו

אֲמַצֵּא לָכֵן מִרְעָה עֲרָב?

שעפסן

דאָרע טייטלבוים

ווי אַ פֿאַסטערך אויף די פֿעלדער

מיט די שאָף אין אַ געוויטער

כ'גיי אַרום דאָ היינט אויף וועלט דער

מיט אַ סטאַדע לידער.

דער ווירבלווינט – אַ פֿיִפֿל,

די ווייסע נאַכט – אַ טאַרבע

מיט חלום-סקאַריקעס אַ היִפֿל.

שעפסן מיינע, נאַקעטע, טריבע,

די וועסנע-וואַלקנס – אייער וואַל,

וואָס וואַנדערן אין רוימען.

די לאַנקע גרינע פֿון אַ מאָל –

רויכן סקרוכיקע פֿון קוימענס,

מיט אַ פֿייער-טעם אַ ביטערן.

ווי זשע זאָל איך אייך אַצינד,

שעפסן מיינע, פֿיטערן?

סגולת יקר שלי
לייבו לוין (מיידיש: עמוס גורן)

אתה הלכתי בדרךפי
הרחוקה, הארפה.
אותה הברחתי לנכר,
סגולת יקר שלי –
העיזה'לה הלבנה
ממטתי הקטנטנה,
משיר הערש של אמי,
בטוב וגם בעצב.

בשנות הסבל הדומם
חם נשימתה אותי נחם.
לבי חרד, דאגתי לה
שמא חלילה תפגע
העיזה'לה הלבנה
ממטתי הקטנטנה,
משיר היידיש של אמי,
שמבקש תקוה לו.

חלפה שנה אחר שנה,
כבר יש לי בית, מדינה,
בקול אשמיע את שירה
של סגולתי היקרה –
העיזה'לה הלבנה
ממטתי הקטנטנה,
משיר הערש של אמי
שמח ומשמח.

יהודים שרים: אני מאמין
ה' לייבויק (מיידיש: משה סחר)

יהודים שרים בבונקר: אני מאמין
בביאת המשיח, אף על פי,
אף על פי שיתמהמה, אני מאמין –
הוא יבוא וישועה סוף סוף יביא.

יהודים שרים בגטו: אני מאמין –
אני מאמין, אני מאמין אף על פי,
אף על פי שיתמהמה, אני מאמין –
אני מאמין, כי אני המאמין.

אז נשיר כולנו יחד: אני מאמין –
אם נשיר או לא נשיר – השיר ימריא.
גם ביום וגם בלילה, אני מאמין,
אף על פי שיתמהמה, אף על פי.

הוא יגיע, הוא יגיע – אני מאמין,
אל תשאל, מתי ואיפה, איה נדע.
יהודים שרים בלי הרף: אני מאמין –
והנה, הנה הוא, אין זו אגדה.

מיין הייליקע קמיע
לייבו לעווין

כהאב מיטגענומען מיר אין וועג –
אין ווייטן וועג, אין שווערן וועג –
און דורכגעשמוגלט אין דער פֿרעמד
א הייליקע קמיע –
דאָס ציגעלע, דאָס ווייסינקע,
פֿון וויגעלע, פֿון מעשהלע,
דער מאַמעס ייִדיש לידעלע
אין פֿריידן און אין ווייען.

און יאָרן לאַנג אין שטומע לייד
האָב איך געפֿילט זיין דער, זיין טרייסט.
מיין האַרץ האָט מוראדיק געקלעמט,
מע זאָל, חלילה, עס נישט פֿאַרצוקן –
דאָס ציגעלע, דאָס ווייסינקע,
פֿון וויגעלע, פֿון מעשהלע,
דער מאַמעס ייִדיש לידעלע,
וואָס וואַרט אַלץ אויף זיין תּיקוּן.

דערווייל ז'פֿאַרגאַנגען יאָר נאָך יאָר,
כ'בין אין דער היים שוין אויף דער וואַר
און לאַז דאָ הערן אויף אַ קול
מיין אוצר, מיין קמיע –
דאָס ציגעלע, דאָס ווייסינקע,
פֿון וויגעלע, פֿון מעשהלע,
דער מאַמעס ייִדיש לידעלע,
וואָס פֿרייט און וועט דערפֿרייען.

יידן זינגען: אני מאמין
ה' לייבויק

יידן זינגען אין די בונקערס: אני מאמין
בביאת המשיח, אף על פי,
אף על פי שיתמהמה אני מאמין –
ער וועט קומען סיי פֿון דאָרטן, סיי פֿון הי.

יידן זינגען אין אַ לאַגער: אני מאמין –
אני מאמין, אני מאמין אף על פי,
און אפֿילו אַז ער זאָמט זיך אני מאמין –
אני מאמין, ווי אַ מאמין אַ די פי.

לאַמיר זינגען איצטער אַלע: אני מאמין –
אויב מיר זינגען עס ניט – זינגט זיך עס סיי ווי.
סיי אין אַוונט, סיי באַגינען אני מאמין,
אף על פי שיתמהמה, אף על פי.

ער וועט קומען, ער מוז קומען – אני מאמין,
פֿרעגט ניט קיינער, פֿרעגט ניט קיינעם ווען און ווי.
יידן זינגען: אני מאמין, אני מאמין –
אַט אַ קומט ער, אַט אַ איז ער שוין דאָ הי.

מנגינת סתיו קטנה

אהרן צייטלין (מיידיש: פטר קורקסונוב)

צמרת פז בוערת...
על כל דבר – תשלום:
הנבילה – על פרח,
היפי העלום –
על נבילת תפארת...
צמרת פז בוערת...

השמש תשקע אל מעבר להר

משה-לייב האלפרן (מיידיש: משה בסוק)

השמש תשקע אל מעבר להר,
אז תבוא אהבה חרישית ודמומה;
אז תבוא אהבה חרישית ודמומה
אל העצב: על אבן-זהב ערמה
הוא בוכה לנפשו, באין נפש עמה.

השמש תשקע אל מעבר להר,
אז יבוא טוס-הזהב ביעף;
אז יבוא טוס-הזהב ביעף
וישא את כלנו לשם, למרחב,
שהכסף מושכנו אליו.

השמש תשקע אל מעבר להר,
אז לילה יבוא ולו-לוי ינעים;
אז לילה יבוא ולו-לוי ינעים
על-פני העינים, ויד תעצים
לישון מנוחת-עולמים.

על ההר הרם...

ח"נ ביאליק (מיידיש: אהרון צייטלין)

על ההר הרם, על ירק דשאיו,
ילדותי חלמה חלום-אשרה בדם.
מי יגיד, אל מה לבבי נכסף?
האחת אדע: זה אבד-אבד.

אותו רוח קל, אותה קרן-אור,
שהבזיקה אל תוך עיני זהב,
אותו גיא עמק ומעין טהור –
הם אולי יודעים מה לבי תאבד...

על ירק דשאים חוץ לעירה,
על ההר הרם חשתי היותי.
שם האלהים לפני נקרה
וכרובי עליון השתעשעו אתי.

קליינער הארבסט-ניגון

אהרן צייטלין

ס'ברענט גאלד אויף די ביימער...
פאר אלץ ווערט געצאלט:
פאר בליונג – מיט וועלקונג,
פאר וועלקונג – מיט גאלד
פון שיינקייט געהיימער...

ס'ברענט גאלד אויף די ביימער...

די זון וועט ארונטערגיין הינטערן בארג

משה-לייב האלפרן

די זון וועט ארונטערגיין הינטערן בארג,
וועט קומען א שטילע די ליבע צו גיין;
וועט קומען א שטילע די ליבע צו גיין
צום אומעט, וואס זיצט אויף א גאלדענעם שטיין
און וויינט פאר זיך איינעם אליין.

די זון וועט ארונטערגיין הינטערן בארג,
וועט קומען די גילדענע פאווע צו פליען;
וועט קומען די גילדענע פאווע צו פליען,
און מיטנעמען וועט זי אונדז אלע אהין,
אהין ווו די בענקשאפט וועט ציען.

די זון וועט ארונטערגיין הינטערן בארג,
וועט קומען די נאכט און וועט זינגען ליו-ליו;
וועט קומען די נאכט און וועט זינגען ליו-ליו
אריבער די אויגן, וואס פאלן שוין צו
צו שלאפן אין אייביקער רו.

אויף דעם הויכן בארג...

חיים-נחמן ביאליק

אויף דעם הויכן בארג, אויף דעם גרינעם גראז
האב איך קינדווייז שטום אפגעטרוימט מיין גליק...
וואס האב איך געוואלט – כ'ווייס אליין ניט וואס, –
כ'ווייס נאר, אז עס קומט קיין מאל ניט צוריק...

אפער ווייסט דער ווינט און דער זונענשטראל,
וואס האט מיר געשפריצט אין די אויגן גאלד,
און דער טיפער טאל, און דער ריינער קוואל –
וואס מיין קינדערש הארץ האט אזוי געוואלט...

אויף דעם הויכן בארג, דארטן אויס דער שטאט,
אויף דעם גרינעם גראז האב איך זיך דערפילט...
כ'האב דארט שטילערהייט זיך געזען מיט גאט,
און מלאכים האבן זיך מיט מיר געשפילט.

ברכה קול נולדה ישראל והחלה את דרכה בנגינה בחליליות. בגיל 13 הופיעה כסולנית עם התזמורת הפילהרמונית הישראלית בניצוחו של זובין מהטה. בגיל 15 נסעה להשתלם בהולנד ובגיל 17 סיימה בהצטיינות את לימודיה לתואר "אמן" בחליליות. עם תום שירותה הצבאי כמוסיקאית מצטיינת, החלה בלימודי הזמרה באוניברסיטת תל-אביב. את שני התארים בזמרה סיימה בהצטיינות יתרה. במהלך לימודיה זכתה במלגות הצטיינות מטעם האוניברסיטה, קרן התרבות אמריקה-ישראל והמכון הישראלי לאמנות הזמרה.

ברכה קול מבצעת בקביעות אופרה, ליד ואורטוריה, ברפרטואר המשתרע ממוסיקה עתיקה עד מוסיקה בת-זמננו. בין תפקידיה באופרה הישראלית: סינדרלה בסינדרלה (רוסיני), האישה שנולדה לאהבה בהילד חולם (שוחט), מלכת הלבבות באליסה בארץ הפלאות (זבה), השועל בהשועלה הערמונית הקטנה (ינאצ'ק), סטו ביוליוס קיסר (הנדל) ואולגה בייבגני אוניגין (צ'ייקובסקי). מופיעה בקביעות כסולנית עם תזמורות מובילות ובפסטיבלים בארץ ובעולם. הופיעה בין היתר עם תזמורת "סנטה צ'צ'יליה" רומא, תזמורת האופרה של פירנצה, התזמורת הקאמרית של יוון, התזמורת הקאמרית של ליטא ואנסמבל "הורטוס מוסיקוס" (אסטוניה). היא מרבה להופיע עם התזמורת הפילהרמונית הישראלית בניצוחו של מאסטר זובין מהטה. ביצוע הבכורה של *רקוויאם עברי* מאת אריק צייזל, בהשתתפותה, הוקלט לדיסק ויצא לאור לרגל חגיגות היובל של התזמורת הפילהרמונית. ברכה קול שמה דגש מיוחד על ביצוע מוסיקה ישראלית בת זמננו. מלחינים נודעים אחדים הקדישו לה יצירות. ברכה חברה באנסמבל "מיתר", והיא הזמרת הסולנית באנסמבל הלדינו הישראלי "מאנדלוסיה עד סלונקי".

עמית דולברג נמנה עם הבולטים במבצעי המוסיקה החדשה בארץ. יצירות רבות פרי עטם של מלחינים חשובים וידועים נכתבו, הוקדשו לו ובוצעו על ידיו בביצועי בכורה ברחבי העולם. הוא המייסד ומנהלו האמנותי של אנסמבל "מיתר", וכן מייסדו של המרכז למוסיקה חדישה בקונסרבטוריון הישראלי למוסיקה, תל-אביב. מ-2013 הוא חבר באנסמבל "טמפרה".

דולברג הופיע והקליט כסולן בין היתר עם המנצחים אילן וולקוב, אבנר בירון, ז'ולט נאג' ומטיאס דולץ', עם תזמורות ואנסמבלים בארץ, במזרח הרחוק ובאירופה, וביניהם הקאמרטה הישראלית ירושלים, התזמורת הסימפונית ירושלים רשות השידור, סולני תל-אביב, התזמורת הקאמרית הישראלית, התזמורת הלאומית של טיוואן ועוד.

כנגן קאמרי חבר לקבוצות שונות, השתתף בפסטיבלים רבים והופיע על בימות רבות. ביניהם: הביאנלה של היידלברג, הביאנלה למוסיקה בת זמננו בתל-אביב, מרכז פומפידו בפריס, פסטיבל מאטה ניו יורק, רדיאל סיסטם בברלין, פרסל רום וקתדרלת וינצ'סטר בלונדון, ופסטיבל הסתיו בווארשה. נגינתו מושמעת בקול המוסיקה ובתחנות רדיו ברחבי אירופה וארה"ב.

עמית הוא בוגר האקדמיה למוסיקה באוניברסיטת תל-אביב ובית הספר למוזיקה גילדהול, לונדון. הוא תלמידם של יונתן זק, עמנואל קרסובסקי, רונאן אוהורה וגיאורג סאוה. עמית חבר בצוות המורים של האקדמיה למוזיקה ולמחול בירושלים.

גלעד הראל הוא בוגר ביה"ס ג'וליאד, ניו יורק, הקונסרבטוריון הלאומי של פריס והקונסרבטוריון הישראלי למוסיקה בתל-אביב. ב-2010 הצטרף לאנסמבל "מיתר". הוא נהנה מקריירה עשירה ומגוונת – מוסיקה קאמרית ומוסיקה חדשה, מוסיקת כליזמר, סלסה ומוסיקה מאולתרת. התגורר בניו-יורק במשך תשע שנים, וביצע שם, ב-92nd Street, ביצוע בכורה עולמי של קונצ'רטו לקלרנית, לפסנתר ולקריין מאת יונתן קרן. כמו כן, ביצע בלינקולן סנטר את הקונצ'רטו המשולש של דונלד מרטינו, עם מנהטן סינפוניטה, והשתתף בבכורה האמריקנית של האופרה הדיבוק מאת עופר בן-אמוץ (הקלרנית מגלם בה דמות בסיפור המעשה). הופיע בארה"ב עם זמרת הפופ נטלי מרצ'נט, והקליט עמה את אלבומה Leave Your Sleep (עבור Nonesuch). גלעד הראל הופיע גם על הבימה המרכזית בפסטיבל לתרבות יהודית בקרקוב, פולין, עם השביעייה של רוברטו רודריגז – הרכב המשלב מוסיקה קובנית עם מוסיקת כליזמר. עם הרכז זה הוא מופיע באירופה ובארה"ב מזה כחמש שנים. אלבומו השלישי של ההרכב, "טימבה תלמוד", ראה אור לאחרונה בניו-יורק בחברת התקליטים "צדיק".

בניו יורק כיהן הראל כאחד ממנהליה האמנותיים של Fountain Chamber Music Society וכקלרנית של Fountain Ensemble ושל Proteus Ensemble. הופיע באופן קבוע עם מנהטן סינפוניטה, האנסמבל האמריקני למוסיקה בת זמננו (ACME), האנסמבל האמנותי של ניו-יורק (NYAE) והופיע כאמן אורח עם מנהטן סינפוניטה, Lincoln Center Chamber Music Society,

New Millennium Ensemble, America's Dream Chamber Artists ועוד. השתתף בהקלטות וביצועי בכורה של יצירות מאת יונתן קרן, איל אדלר, עופר בן-אמוץ, יוסף ברדנשווילי, מנחם צור, ליאור נבוק, ישראל שרון וברוס אדולף. שיתף גלעד פעולה עם המלחינים אליוט קרט, טריסטאן מורי, סלבטורה שיירינו, ג'ון זורן, טניה לאון ועוד.

הראל הוא גם אחד ממייסדיה של "קלעזשופ" – שלישייה המבצעת מוסיקת כליזמר מקורית, והופיע כאמן אורח עם Metropolitan Klezmer Orchestra.

גלעד הראל לימד בבית הספר למוסיקה של 92nd Street בניו-יורק, ושימש מורה מחליף בחטיבת Pre-College של ג'וליארד. כמו כן, הוא מוזמן באופן קבוע ללמד במרכז למוסיקה קאמרית של "אפל היל" בניו-המפשייר, ארה"ב, ובפסטיבל הבינלאומי למוסיקה ושפות בלנדוברי, וויילס. הדריך כיתות אמן באוניברסיטאות ברחבי ארצות הברית.

הקונצרטים הבאים:

רסיטל פסנתר, בנגינת יובל שפירא

ב-28 בדצמבר 2014, ב-19:00, באודיטוריום 207, במשכן לאמנויות ע"ש ד"ר ראובן הכט בתכנית יצירות מאת בטהובן ושופן

רסיטל פסנתר, בנגינת יוני פרחי

ב-4 בינואר 2015, ב-14:15, באודיטוריום מוזיאון הכט, בבניין הראשי יצירות מאת באך, בטהובן, שופן, גרשווין ונעמה תמיר

החוג למוסיקה באוניברסיטת חיפה

בית הספר לאמנויות, משכן לאמנויות ע"ש ד"ר ראובן הכט, הר הכרמל, חיפה 3498838

טל' 04-8249167; gmicchal@univ.haifa.ac.il

לקבלת הזמנות לכל אירועי בית הספר לאמנויות – קונצרטים, תערוכות והצגות – כתבו בבקשה ל- gmicchal@univ.haifa.ac.il והצטרפו לרשימת התפוצה.

בית הספר לאמנויות, אוניברסיטת חיפה

משכן לאמנויות ע"ש ד"ר ראובן הכט